39 Ozdravitev desetih gobavcev

Trinajsta nedelja po Binkoštih

Luka 17,5-19

Apostoli so rekli Gospodu: »Pomnoži nam vero!« Gospod pa jim je dejal: »Če bi imeli vero kakor gorčično zrno, bi rekli tej murvi: Izruj se s koreninami vred in se presadi v morje, in bi vam bila pokorna. Kdo izmed vas bo svojemu služabniku, ki orje ali pase, dejal, ko pride s polja: Pridi brž in sedi za mizo! Mar mu ne bo rekel: Pripravi mi kaj za večerjo, prepaši se in mi strezi, dokler jem in pijem, nato boš ti jedel in pil. Se mar zahvaljuje služabniku, ker je naredil, kar mu je bilo ukazano? Tako tudi vi, ko naredite vse, kar vam je bilo ukazano, govorite: Nekoristni služabniki smo; naredili smo, kar smo bili dolžni narediti.«
Ko je potoval v Jeruzalem, je hodil med Samarijo in Galilejo. Ko je prispel v neko vas, mu je prišlo naproti deset gobavih mož. Od daleč so se ustavili in na ves glas govorili: »Jezus, Učenik, usmili se nas!« Ko jih je zagledal, jim je rekel: »Pojdite in pokažite se duhovnikom!« In med potjo so bili očiščeni. Ko je eden izmed njih videl, da je bil ozdravljen, se je vrnil in z močnim glasom slavil Boga. Padel je na obraz pred njegove noge in se mu zahvaljeval; in ta je bil Samarijan. Jezus pa je odgovoril: »Mar ni bilo deset očiščenih? Kje pa je onih devet? Ali ni bilo nobenega drugega, da bi se vrnil in počastil Boga, razen tega tujca?« In rekel mu je: »Vstani in pojdi! Tvoja vera te je rešila.«

14. april 1872

Ti verzi pripovedujejo, kako Sem ozdravil deset gobavcev z Mojo voljo. Okrepljeni v veri v Mojo besedo, so se odšli predstaviti duhovnikom in njihova gobavost je izginila takoj, ko so vstopili v tempelj. Kot gobavcem jim je bil vstop v tempelj prepovedan. Tudi izven templja so se vsi izogibali ljudem, ki so trpeli za to boleznijo, iz zdravstvenih razlogov.

To dejanje dokazuje, kaj lahko trdno zaupanje in neomajna vera lahko dosežeta, če popolnoma obvladujeta dušo. S tem primerom Sem hotel prikazati to moč in Sem rekel Mojim učencem v verzu 6 tega poglavja: "Če bi imeli vero kot gorčično zrno, bi lahko rekli tej murvi, izruj se s koreninami vred in se presadi v morje; in bi vas ubogala."

Kaj te besede pomenijo duhovno, Sem nazorno prikazal kmalu zatem z ozdravljenjem desetih mož. Tako je teoriji takoj sledila praksa, da so lahko Moji učenci videli moč vere v drugih, ker je ob mnogih priložnostih njim primanjkovala.

Ker vam podajam ta primer neomajne vere, kot nedeljsko pridigo, si bližje poglejmo besedo "vera" tako, da se boste tako vi, kot mnogi drugi, podučili, kaj beseda "vera" dejansko pomeni. Kajti tudi to je beseda, katero mnogi nosijo v svojih ustih, vendar samo peščica v svojih srcih.

Ta razlaga mora biti najprej podana, sicer ne boste razumeli niti priliko o murvinem drevesu, katero Sem dal učencem in celo še manj, kaj se je zgodilo z desetimi gobavci. Šele takrat, ko boste dojeli, kaj Sem mislil z "vero", lahko nadaljujemo z njeno

zvezo z varni in s sedanjimi in bodočimi okoliščinami, spominjajoč se tudi Samarijana, ki se je vrnil, da bi se Mi zahvalil.

Vse ima svoje naravno zaporedje. Kdor gradi hišo, ne začne s streho, temveč s temelji. Samo, če so ti trdni, bo streha počivala na varni osnovi. To se nanaša tako na materialno, kakor tudi na duhovno življenje. V tem tiči vzrok, da vam dajem tako veliko razlag. Zaradi tega je toliko luči prelito na en in isti predmet pogovora tako, da se lahko vaša duhovna ušesa in oči odprejo in da sevam ne bo godilo, kakor človeku, ki je z neko stvarjo zaposlen in ne prepozna, kako se med tem časom na tisoče čudes Mojega stvarstva odraža na punčici njegovega očesa, ker jih njegov zaposlen urn ne opazi.

V prejšnji pridigi Sem obrazložil samoljubje in ljubezen do bližnjega. V današnji pridigi se boste poučili o pravilnem pomenu besede "vera", ki je tako pogostokrat zlorabljena in katere pomen ne razume duhovno v njenem najvišjem pomenu niti eden izmed stotih.

V tistem času Moji učenci niso vedeli, kaj "vera" pravzaprav pomeni. Moral Sem jim jo razložiti z Mojim vidnim in osebnim vodstvom in z izvajanjem čudežev. Toda kljub temu še vedno niso razumeli pomen besede "vera". Ali vi, ki dnevno prejemate od Mene toliko kruha iz Nebes, verjamete, da veste, kaj pomeni "vera"? Moram vam povedati, da tudi vi ne razumete te besede, in dokazujete vsak dan in vsako uro, da imate zelo malo vere, čeprav mislite, da če ste slabotni v ljubezni, ste močni v veri. To vam nameravam dokazati.

Kaj "vera" pravzaprav pomeni?

Torej večina izmed vas bo že imela pripravljen odgovor in bo dejala: "`Imam vero' pomeni toliko kot `prepričan sem', da je to ali ono takšno, kot so mi povedali ali me naučili." - "Vera se naslanja na ugled osebe, ki mi je to ali ono povedala." - "Verjamem v nekaj, ker mora tisti, ki mi je to pripovedoval, biti v to prepričan."

Slišali boste takšne in podobne odgovore, toda vsi kažejo na dejstvo, da takšna vera stoji na tako slabotnih nogah, da jo bo najmanjši vetrič prevrnil ali uničil.

Nikoli nisem učil o takšni veri. Kajti vera, o kateri Sem pripovedoval Mojim učencem, vera, da bi z njo "premikal gore", pomeni čisto nekaj drugega od tega, kar se ponavadi predstavlja v povezavi z besedami: "Vera prinaša odrešitev!" Ta vera označuje povsem drugačno stanje, ki še vedno ni doseženo z vero, kakršno poučujejo duhovniki. Zelo dvomim, da bi s takšno vcepljeno vero kdorkoli večno dosegel večno blaženost, razen če jo ne tolmači na Moj način in ne na duhovniški.

Vera, o kateri Sem poučeval Moje učence in katero Sem jim hotel nazorno prikazati in jim jo napraviti razumljivo z ozdravljenjem desetih gobavcev, je daleč močnejša v

svetu duhov, kakor si sploh lahko predstavljate. Kajti ta vera je trdno prepričanje, da se mora ta ali ona stvar nepreklicno zgoditi, kakor se je takrat z Mojo Besedo. Ta vera je delež v Moji moči, katero z veseljem odstopim tistim otrokom, ki resnično zaslužijo to ime in ki - pazite - ne bi nikoli zlorabili to mogočno moč, ker se popolnoma zavedajo veličastja tega daru od vsemogočnega Stvarnika, ki ga lahko sprejme samo ljubljeni otrok od svojega očeta.

To je bila vera, katere se je deset gobavcev oklenilo tako močno, da so - medtem ko so še vedno trpeli za to boleznijo - mirno odšli k duhovnikom, trdno prepričani, da jih Moja Beseda, Božja Beseda, ne more prevarati in da se mora izpolniti, ker Jaz tako hočem, in so ji verjeli in vanjo zaupali.

Kdo izmed vas ima tovrstno vero? Pošteno se vprašajte in počutili se boste kot Moji učenci. Morate priznati: "Takšne vere ne razumemo. Takšna vera, takšno neomajno prepričanje in zaupanje v Tvoje Božanske obljube nam popolnoma primanjkuje, nismo je zmožni posedovati."

Na to odgovarjam: Da, vem, da niste zmožni takšne vere in še vedno bo nekaj časa tako, kajti če bi bili vi, bogovi v človeških telesih, opremljeni z Božjo močjo, bi čutili blaženost v vas, ker je rečeno: Vera prinaša odrešitev! Kakšno široko polje delovanja bi se odprlo pred vami; koliko dobrega bi lahko naredili **in kako vzvišeni bi bili nad nizkotno zmedo sveta, vam je nedojemljivo.** Takrat bi bila beseda izpolnjena, kajti takšna vera bi vas naredila srečne in polne blaženosti. Zavedali bi se postopnega združevanja z Menoj, če bi čutili, da ste opremljeni s takšno močjo, močjo, katero so do določene mere posedovali prvi ljudje, vendar so jo zaradi lastne krivde izgubili.

Ta vera, to čvrsto prepričanje, je bilo odsotno pri Mojih učencih in je tudi odsotno pri vas in pri vseh ljudeh. Torej vam želim poudariti pomembnost takšne vere, ki temelji na ljubezni do Mene, da bi stremeli po njej. Čeprav jo ni lahko doseči, **ker zahteva veliko obvladovanja samega sebe in duhovno čistost**, **jo lahko kljub temu delno dosežete v trenutkih velikega zanosa potem**, ko ste dojeli pojem tega mogočnega orodja Moje Božje moči in ljubezni.

Še vedno niste doumeli besede "Hočem!", ker ta temelji na veri, da se bo tisto, kar nekdo hoče, tudi zgodilo. Ta mogočnost moči volje je vera, ki premika gore, ki prisili naravo, da razkrije svoje najbolj skrivne zakone in naredi mogoče mnoge stvari, ki so do sedaj veljale za nemogoče.

Toda karkoli hočete, se mora prvič hoteti samo za duhovni namen in drugič samo z Menoj in Mojo močjo; kajti brez tega ste nemočni in samo s tem ste vsemogočni.

Potemtakem ni magnetizem nič drugega kakor moč volje ali tista vera, ki verujoča v

Mene trdno in neomajno, s polaganjem rok, v kratkem času pozdravi bolezni, za katere je običajno potrebno veliko več časa.

Takšni vrste vere se mora vse predati. Ti učinki sploh niso izven področja zakonov narave. Ne, ti zakoni, ki se še vedno izogibajo človeški moči, sedaj služijo in ubogajo človeka, duhovno bitje, ki izhaja iz Mene, medtem ko se posmehujejo materialistu, njegovemu umovanju in raziskovanju.

Takoj, ko ta vera začne domovati v človekovem srcu, pride tudi do drugega dejavnika, ki je omenjen v Evangeliju,namreč do zahvaljevanja in spoznanja daru, ki prihaja od zgoraj.

Evangelij v 15. verzu pravi, da je eden izmed gobavcev prišel k Meni in se Mi zahvalil.

Posebno, da bi Judje čutili, kaj pomeni nehvaležnost za dobljeni blagoslov, je moral biti tisti, ki se je vrnil, Samarijan; kajti Judje so prezirali to pleme judovskega naroda, ki so mu pripisovali vse slabe lastnosti, nikoli pa ne dobrih.

Že v prejšnjem Evangeliju je bil Samarijan tisti, ki je bil dan duhovnikom in farizejem kot primer, da se ne sme nikogar zaničevati, ne glede na to, kateremu narodu pripada. V tem primeru je ponovno eden izmed zaničevanih ljudi osramotil ponosne Jude, ki so se imeli za veliko boljše, in da se jim pokaže, da ni nihče, najsi bo cestninar ali Samarijan, tako slab, **da ne bi mogel izvajati ljubezni do svojega bližnjega** in da bo kdo celo pri njem naletel, da poseduje dobre, pogosto celo boljše kvalitete ali lastnosti, **kakor nekatere tako zelo domišljave kaste - primer za današnji čas,** ko mnogi z viška gledajo na svojega bližnjega, kakor farizeji na cestninarje in kakor so včasih Judje na Samarijane.

Da se je samo eden izmed desetih gobavcev vrnil, in to tisti, ki ga je bilo najmanj za pričakovati, kaže, da so le v njem pognale korenine vere in da si ni mogel pomagati, ves prevzet od Gospodove milosti, da ne bi častil Njega, iz katerega ta milost izvira.

Tako bo z darili milosti v življenju vseh ljudi. Samo tisti bodo lahko užili končne izide njihove trdne vere in zaupanja v Mene in v njihovo moč volje, **ki odkrito in pošteno priznajo, kar pravi tekst v 10. verzu**: **"Ko naredite vse, kar vam je bilo zaukazano, recite: Mi smo nekoristni služabniki: Naredili smo, kar je bila naša dolžnost!"**

V tem dejanju ozdravitve sem podal poleg trdne vere ozdravljenih tudi večjo vrednost, hvaležnost za prejeti blagoslov, ki ni bil pozabljen. **Usluga prejeta brez občutka hvaležnosti proti dajalcu, jo naredi le za polovično uslugo ali včasih sploh za nobeno. Namesto, da bi prejemnika milosti naredila ponižnega, ga opustitev hvaležnosti naredi ponosnega. Prvo je izraz ljubezni, drugo pa**

sovraštva. Prvo je pošteno priznanje nezmožnosti nekoga, medtem ko drugo prikliče obžalovanje, da so okoliščine pripeljale do tega, da je potrebno drugim dolgovati hvaležnost. Prvo je nebeškega, drugo pa je peklenskega značaja.

Tako tudi po tisočletju želim opomniti bralca na ta dogodek, da je moč vere, prijetna kot je lahko v svojem vrhuncu, enaka ničli, če pred ali po dejanju človek ne spozna najprej svoje nezmožnosti in potem vsemogočnost Njega, ki lahko obdari človeka, malčka stvarstva, s tako mogočnimi sredstvi.

Tisti človek, ki se zaveda svojega Božanskega izvora, ter se nenehno ozira kvišku, ki polaga vso milost, ki jo prejme, s ponižnim in hvaležnim srcem na oltar ljubezni, je ojačan v svoji moči volje z Mojo. V takšnem srcu živi prava vera, kakor sadež prepričanja, ki daje človeku, s prepoznavanjem moči, srečo, ki jo lahko uživa samo otrok, ko prepozna moč svojega ljubečega očeta in se je počuti vreden.

Stremite po tej vrednosti! In kjer je hvaležnost, bo dovršitev kronala vaše želje.

Sprejmite ta Evangelij za vodnika po labirintu življenja. Gradite na čvrstih, trdnih tleh in nato bo streha, ki bo ščitila celotno hišo, Moj duhovni svet, pod katerim skrbstvom, glede na mero vaše vere, boste od stopnje do stopnje postavljeni nad višja bitja in jih boste zmožni poučevati o tem, kar Sem vam dal često izkusiti med vašim zemeljskim življenjem in poskusno dobo, namreč neskončno ljubezen Očeta in brezmejno moč otrok, če se naučite imeti trdno vero in zaupanje. Amen.

Gottfried Mayerhoffer
Gospodove pridige